אורות השבת

בטאון הרבנות והמועצה הדתית באר-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשת מוסדות "קול יהודה"

גליון מס' 910

עורך
הרב עוזיאל אדרי

חג שביעי של פסח

מנהל מערכת
הרב אברהם טריקי

דבר העורך

להביא לימות המשיח

נשאל פעם **האדמו"ר ה'אמרי-אמת' מגור** זיע"א מדוע דווקא בשנים של 'קץ' ועת רצון לביאת המשיח גוברים הקשיים והניסיונות, ולפעמים גם יש צרות וגזרות. אמר להם "נאמר **בירושלמי** 'מכאן שאין השטן מקטרג אלא בשעת הסכנה'. יש לפרש שהכוונה היא לשעת הסכנה' של השטן בעצמו. שכאשר השטן רואה שמגיע זמן ראוי ומסוגל לביאת המשיח, שבו יבוא קיצו, כדאיתא **במסכת סוכה** שהקב"ה ישחט את היצר הרע, או אז הוא מקטרג ומתאמץ לעכב את הגאולה, ועל ידי הוספה בתורה ובמצוות, מתבטלים הקטרוגים וזוכים לביאת המשיח". אומר **הבעש"ט הקדוש** זיע"א "צדיק קטן אוהב רשעים קטנים, צדיק גדול אוהב רשעים גדולים, אבל מלך המשיח אוהב כל יהודי באשר הוא, ואדרבא כשיבוא הוא ילמד זכות על כל ישראל".

בברכת שבת שלום ומבורך
הרב עוזיאל אדרי
רב המרכז הרפואי "סורוקה"
וק"ק 'שבטי ישראל' שכונה יא' באר שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים מדויק לבאר-שבע	יום א' אסרו חג ז' לעומר (4.4.21)	יום ב' גג' ניסן ח' לעומר (5.4.21)	יום ג' דד' ניסן ט' לעומר (6.4.21)	יום ד' כה' ניסן י' לעומר (7.4.21)	יום ה' כו' ניסן יא' לעומר (8.4.21)	יום ו' כז' ניסן יב' לעומר (9.4.21)	שבת קודש כח' ניסן יג' לעומר (10.4.21)
עלות השחר	5:07	5:05	5:04	5:02	5:01	5:00	4:58
זמן טלית ותפילין	5:14	5:13	5:10	5:09	5:08	5:07	5:06
זריחה - הנץ החמה	6:30	6:29	6:28	6:26	6:25	6:24	6:23
סו"ז ק"ש לדעת מג"א	8:55	8:54	8:53	8:53	8:52	8:51	8:50
סו"ז ק"ש להתניא והגר"א	9:33	9:32	9:32	9:31	9:30	9:29	9:29
סו"ז ברכות ק"ש	10:37	10:36	10:35	10:35	10:34	10:34	10:33
חצות יום ולילה	12:44	12:44	12:43	12:43	12:43	12:42	12:42
מנחה גדולה	13:16	13:16	13:16	13:15	13:15	13:15	13:15
פלג המנחה	18:00	18:01	18:01	18:02	18:02	18:03	18:03
שקיעה	19:04	19:05	19:06	19:06	19:07	19:08	19:08
צאת הכוכבים	19:20	19:20	19:21	19:22	19:22	19:23	19:24

זמני הדלקת הנרות

כניסת השבת והחג:	18:43
יציאת השבת והחג:	19:35
רבנו תם:	20:21

דבר רב העיר שליט"א

אמונת חכמים

וַיַּאֲמִינוּ בַּה' וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ... אָז יָשִׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת
(שמות יד, לא - טו, א)

ויאמינו בה' ובמשה עבדו: אם במשה האמינו קל וחומר בהקב"ה.
בא זה ללמדך, שכל מי שמאמין ברועה נאמן, כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם
(מכילתא שם)

ובזה רמז לנו הכתוב, שכשם שלא תיתכן 'שירה' אמיתית הבוקעת מקירות לבו של האדם, בלא שיש עמה אמונה וביטחון בהשגחתו יתברך על כל ברואיו. כך לא תיתכן אמונה בה', בלא שיש עמה אמונה 'במשה עבדו', והיינו אמונה ודבקות בחכמי הדורות.

וזהו לענ"ד עומק דברי המכילתא (שם), עה"פ ויאמינו בה' ובמשה עבדו: 'אם במשה האמינו ק"ו בהקב"ה. בא זה ללמדך שכל מי שמאמין ברועה נאמן, כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם. כיוצא בדבר אתה אומר (במדבר כא, ה) וידבר העם באלוקים ובמשה, אם באלוקים דברו ק"ו במשה. אלא בא זה ללמדך שכל מי שמדבר במשה, כאילו מדבר במי שאמר והיה העולם', עכ"ל. והדברים תמוהים ואומרים דרשני, שכן היאך אפשר להשוות אמונה במשה – לאמונה בשי"ת, וכי האמונה בצדיק היא ח"ו תכלית כשלעצמה. וביותר יפלא כיצד נוכל לדון מי שפוגע בצדיק, כאילו שפגע ח"ו במלכו של עולם. ברם עפ"י המבואר לעיל אתי שפיר, שכן כבר הוכחנו שלא תיתכן אמונה בה' בלא שיש עמה אמונת חכמים. זאת ועוד, שהמפתח להתקרבות אל השי"ת בבחינת ובו תדבק ממש – היא ע"י אמונה ודביקות בחכמי הדור. וז"ש 'כל מי שמאמין ברועה נאמן – כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם', וכנגד זה 'מי שמדבר במשה – כאילו מדבר במי שאמר והיה העולם'. משום דהא בהא תליא, והבן.

ובאמת כד דייקינן נראה, שגם התורה עצמה נקראת 'עצה', כמבואר להדיא בספרי עה"פ כי גוי אובד עצות המה (דברים לב, כח): 'אבדו ישראל עצה טובה שנתנה להם, ואין עצה אלא תורה שנא' לי עצה לי תושיה'. הנה עין רואה שהתוה"ק היא 'עצה טובה', ולזה אנו מתפללים בכ"י 'ותקננו בעצה טובה מלפניך'. ופשוט שאי אפשר לזכות לעצה טובה בלא דעת חכמים – שהיא דעת תורה, וכמו שהורונו חז"ל במדרש (שמות רבה ג, י): 'כל מי שנוטל עצה מן הזקנים אינו נכשל'.

ומעתה נבין דברי הגמ' בסנהדרין (כו, ב) עה"פ 'רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום' (משלי יט, כא): 'עצה שיש בה דבר ה' היא תקום לעולם'. וצ"ב מה הוסיף השי"ס ע"ד הכתוב, וכי יש עצת ה' בלא דבר ה'. ואולי רצה השי"ס להורות בזה, שהדרך לכוון לעצת ה' – מסורה בידי החכמים מפרשי דבר ה', וכדפי'. וראיה ברורה לזה, מצאנו במדרש שוחר טוב (תהלים א), וז"ל: 'וכל אשר יעשה יצליח – שהכל צריכין לעצתו. כגון ר' אלעזר בן ערך שהיה יועץ עצות ומתקיימות ומצליחות, אמרו לו נביא אתה, אמר להן לא נביא אנכי ולא בן נביא אלא כך אני מקובל מרבותי כל עצה שהיא לשם שמים סופה להתקיים. א"ר מנשיא מקרא מלא הוא, שנא' ועצת ה' היא תקום – עצה שיש בה דבר ה' היא תקום', עכ"ל. הנה כי כן מפורש מכאן, שהמפתח להגיע לעצת ה' – הוא ע"י 'עצת חכמים'. ומעתה מאי דפי' לעיל בדברי הגמ' בסנהדרין, הוא מוכח ומבואר.

וגדולה מזו מצאנו בברכות **(ג, ב)** ובסנהדרין (טז, א), שגם מעלת האורים

המשך דבר רב העיר במדור "אורות הכשרות"

אורות הפרשה

ראש השנה למסירות נפש

אומר **הרבי הריי"צ** זיע"א שביעי של פסח היום שבו הורה הקב"ה למשה "דבר אל בני-ישראל וייסעו", נחשב ראש השנה למסירות נפש. בשביעי של פסח כל אחד ואחד יכול וצריך לקבל עליו שבמשך כל השנה כולה תהיה לו תקיפות של מסירות נפש, על התורה, על מצוותיה ועל עבודת הבורא.

דרושה עשייה לטובה

כתב **ה'שער בת רבים'** "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון" (שמות יד, יד). "ה' ילחם לכם" – בתנאי ש"אתם תחרישון", שתהיו שקטים ולא תהיו נתונים במרירות ובמחלוקות ביניכם. מבאר **רבי משה חפץ** זיע"א כתב **במדרש** "ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני-ישראל וייסעו" (שמות יד, טו). אמר לו הקב"ה למשה עת לקצר ועת להאריך, בניי שרויים בצער, הים סוגר והאוייב רודף, ואתה עומד ומרבה בתפילה "דבר אל בני ישראל וייסעו". בהלה ואיבוד עשתונות אינם דרך, ואין משיגים בכך דבר. לא צעקה וזעקה דרושות לשעה כזאת, אלא דרושה עשייה לטובה ופעולות "דבר אל בני ישראל וייסעו".

הניסים באים אחר כך

כתב **בספר המאמרים** (תרפ"א) יש לזכור ולהדגיש שאף שקריעת הים והליכת בני ישראל בתוך הים ביבשה הייתה משולבת בנפלאות גדולות ובניסים רבים, אבל תחילת כניסתם למים לא הייתה בדרך נס. אלא הם נכנסו למים תחילה במסירות נפש, ורק אחר כך ובזכות זאת נקרע להם הים לפניהם, כמו שכתב **במדרש** בשעה שמשה רבנו מסר את מאמר הקב"ה "דבר אל בני ישראל וייסעו" (שמות יד, טו) התדיינו השבטים ביניהם מי ייכנס תחילה לים. קפץ מיד נחשון בן עמינדב לים במסירות-נפש, ובזכותו אמר הקב"ה למשה "נטה את ידך", וזכו ישראל לנס של קריעת ים סוף.

אמונה בצדיק כמו בהקב"ה

כתב **ה'ילקוט שמעוני'** "ויאמינו בה' ובמשה עבדו" (שמות יד, לא). אם במשה האמינו, קל-וחומר בה', ומה תלמוד לומר במשה, ללמדך שכל המאמין ברועה ישראל כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם.

גדולה האמונה מהראייה

אומר האדמו"ר ה'חידושי הרי"ם' מגור זיע"א "ויירא ישראל... ויאמינו בה'" (שמות יד, לא). אף על פי שישראל ראו בעיניהם את הניסים, בכל זאת נצרכו גם לאמונה, שכן גדולה האמונה מן הראייה. בכוחה של האמונה רואים יותר ממה שרואים בעיניים.

לקרוע את ה'ים' האישי שלך

אומר **האדמו"ר ה'צמח צדק'** זיע"א המשמעות של קריעת ים סוף לנו היא, שעל כל אחד ואחד לקרוע את ה'ים' האישי שלו. את 'ים' המחשבות שלו, המחשבות אשר לא לה' המה, ועליו ללכת ב'חרבה' במחשבות טובות של תורה ותפילה.

קריעת ים סוף

אומר **ה'חתם סופר'** זיע"א חז"ל מציינים שלוש דרכים אפשריות של ביעור חמץ שריפה, פירור וזרייה ברוח, והטלה לים. הנה גם אופן השמדתם של המצרים באה בשלוש הדרכים האלה "וישקף ה' אל מחנה מצרים בעמוד אש", "ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה", "וינער ה' את מצרים בתוך הים".

גם אנחנו ראויים

פעם אחת בשביעי של פסח נאנח **רבי משה מקוברין** זיע"א וקרא "האם גם דורנו זוכה לניסים כאלה". אחרכך אמר "אם פרעה נשאר בחיים כדי שיראה את ניסי ה', ראויים גם אנו שהקב"ה יראה לנו נסים ונפלאות כימי צאתנו מארץ מצרים".

מסירות נפש באש ובמים

אומר **הרבי הריי"צ** זיע"א מסירות הנפש של נחשון על דברי ה' "וייסעו" היא המשך למסירות הנפש של אברהם אבינו. אלא שמסירות נפשו של אברהם אבינו הייתה באש, באור כשדים, ואילו אצל נחשון מסירות הנפש הייתה במים. על זה אנו אומרים "באנו באש ובמים", שהם שני סוגים של מסירות נפש על קידוש ה'.

שמחת האמונה

אומר **רבי נחמן מברסלב** זיע"א הימים האחרונים של פסח צריכים להיות כמו הימים האחרונים של סוכות, ימים של שמחה בלבד. ההבדל הוא שבימים האחרונים של סוכות שמחים בשמחת התורה, ובימים האחרונים של פסח צריכים לשמוח בשמחת האמונה "ויאמינו בה' ובמשה עבדו".

משה רבנו קינא

כתב **בספר השיחות** (תש"א) כאשר הים נבקע רק לאחר שנחשון בן עמינדב קפץ לתוכו, ובעקבותיו כל ישראל, קינא בהם משה רבנו. הוא, שדרגתו הייתה 'חכמה דאצילות', קינא במסירות הנפש מתוך אמונה פשוטה. 'חכמה דאצילות' מבינה הכול באופן אחר, ומשה מקנא באמונתם של היהודים הפשוטים.

משה שבכל דור

אומר **הרבי** בליקוטי שיחות "ויאמינו בה' ובמשה עבדו" (שמות יד,לא). כתב במכילתא "שכל המאמין ברועה ישראל כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם". כל אחד ואחד מישראל, עם כל מעלותיו ועבודתו, צריך להיות דבק וקשור למשה רבנו שבכל דור. רק על ידו הוא מתקשר עם מי שאמר והיה העולם.

אורות הכשרות

ותומים לגלות את דבר ה' – היתה מותנית ב'עצת חכמים', דאיתא התם: 'אמר להם לכו ופשטו ידיכם בגדוד, מיד יועצים באחיתופל ונמלכין באחיתופל ובסנהדרין, ושואלין באורים ותומים' (אם יצליחו – רש"י). ויש לתמוה, מדוע היו צריכים לימלך תחילה באחיתופל ובסנהדרין, והלא יש בידם אורים ותומים – המגלה להם מפי עליון את הדרך אשר יעשון. ואמנם לפי הנראה הרגיש רש"י (שם) בהערה זו, וכתב לבאר ענין המלכה זו, בזה הלשון: 'נוטלין מהם רשות כדי שיתפללו עליהם'. מכל מקום עדיין צריך ביאור, לשם מה היו צריכים לתפילת הסנהדרין, אחר שיש בידם הבטחה מפורשת מפי האורים ותומים – שיצליחו. ובפרט אחר דברי הגמ' ביומא (עג, ב) שגזירת האורים אינה חוזרת, ע"ש. ברם הנסתר בדברי רש"י הללו, מפורש בדברי המהרש"א בסנהדרין (שם ד"ה יועצין), וז"ל: 'לשון מלך כאן גם הוא מלשון עצה... ועוד נטלו עצה מסנהדרין איך יתנהגו במלחמה עפ"י התורה בכמה דברים במלחמה'. נמצא לפי זה שגם אחר הבטחת האורים ותומים שהיא – עצת ה', עדיין היו צריכים לעצת הסנהדרין – שהיא דבר ה', כדי לקיים מה שנאמר 'ועצת ה' היא תקום – עצה שיש בה דבר ה' היא תקום לעולם', וכדפי'.

שוב אשוב להראותך, שכשם שעל ידי אמונה ובטחון בהשי"ת יוכל האדם להתעלות למדרגות רמות ונשגבות עד כדי הבטחה מפורשת שיזכה לחיי העוה"ב, כמבואר בברכות (ד, א): 'אמר ר"א א"ר אבינא כל האומר תהלה לדוד שלוש פעמים בכל יום, מובטח לו שהוא בן העולם הבא', כך הוא ממש גבי אמונת חכמים, דהנה גרסינן בכתובות (קג, ב): 'ההוא יומא דאשכבתיה דרבי, נפקא בת קלא ואמרה כל דהוה באשכבתיה דרבי – מזומן הוא לחיי העוה"ב'. ועי"ש בתוס' (ד"ה מזומן) שתמהו, והלא בלאו הכי כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב. ותירצו בשם רבינו מאיר, דהכא מיירי בלא דין ובלא יסורין'. והתמיה בולטת, והלא חיי העוה"ב הם פרי עמל של שנות חיים וכולי האי ואולי... וכמ"ש מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקוך. ומקדמא דנא דומה ששמעתי בזה פירוש נפלא בשם הגר"א דסלר זצ"ל, שאין במעשה זה כשלעצמו כדי לזכות את האדם בחיי העוה"ב, אלא שהוא 'הגורם' שהביא את האדם לידי חיי העוה"ב. והיינו שע"י שהשתתף האדם בהספדו של רבינו הק' ושמע על מעשיו וסדר הנהגותיו המופלאות, ע"כ שנפתח לבו והחליט לידבק בדרכיו של הצדיק, והחלטה זו היא למעשה הצעד הראשון וראשית הדרך אשר בסופה נתעלה האדם למדרגה רמה ונשגבה של התקרבות אל השי"ת עד שמכוח 'מעשיו' זכה להיות בין הזוכים לחיי העוה"ב בלא דין ובלא יסורין. ובאמת שביאור זה הוא מוכרח, שכן בלעדיו אין לנו מושג והבנה כלל בדברי הגמ'.

הנה אתה הראת לדעת, כי יש בכוח האמונה והבטחון בהשגחתו יתברך – להביא את האדם לידי מדרגות רמות של התקרבות אל השי"ת, עדי עד יזכה להימנות בין הזוכים לחיי העוה"ב בלא דין ובלא יסורין. ברם כדי להשיג מדרגה נשגבה זו, צריך האדם לידבק בחכמי הדור וללמוד ממעשיהם ודרכי הנהגתם בעבודת השי"ת.

בברכת שבת שלום ומבורך

הרב יהודה דרעי

הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

בית דין צדק לענייני ממונות

שע"י הרבנות והמועצה הדתית באר שבע

לפרטים: הרב אלעזר ביטון שליט"א

נייד: 052-7670510

לקיים בנו חכמי ישראל

הציבור מתבקש להעתיר בתפילה עבור

הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל

בתוך שאר חולי עמו ישראל

והן אל כביר לא ימאס את תפילותינו.

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו של מורנו המרא דאתרא
הגאון הגדול רבי **יהודה דרעי** שליט"א

הלכות ספירת העומר

ש - בתי כנסת המקדימים להתפלל ערבית קודם צאת הכוכבים, האם רשאים לברך על ספירת העומר קודם זמנה?

ת - המדקדקים במצוות סופרים עם צאת הכוכבים, ועל כן ראוי להורות לכל בתי הכנסת לשנות ממנהגם בכל ימות השנה ולהתאחר קצת בתפילת ערבית כדי לברך ספירת העומר בזמנה. ואם אינם יכולים לעשות כן מחשש שמא הציבור יתפזר לאחר תפילת המנחה, רשאים לספור את העומר בברכה גם קודם צאת הכוכבים מיד לאחר תפילת ערבית ובלבד שכבר שקעה החמה, אך קודם שקיעת החמה אינם יכולים לספור בברכה.

ש - המתפלל ערבית שעה מאוחרת, האם עדיף שיספור ספירת העומר בזמנה (עם צאת הכוכבים) או טוב שימתין לספור אחר שיתפלל ערבית?

ת - אמנם לכתחילה צריך לספור ספירת העומר מיד עם צאת הכוכבים, מכל מקום זמנה כל הלילה. וכיון שיש מן הפוסקים אשר התנו את ספירת העומר בתפילת ערבית, ראוי להמתין ולא לספור את העומר עד לאחר תפילת ערבית, גם אם הוא מתכונן להתפלל בשעה מאוחרת.

ש - האם קטן שהגיע לגיל חינוך יכול לספור בברכה?

ת - פשוט וברור שקטן אשר הגיע לגיל חינוך, צריך לחנכו וללמדו לספור ספירת העומר בברכה.

ש - קטן שהגדיל בתוך ימי הספירה, האם יכול להמשיך לספור בברכה בשאר הימים?

ת - בענין זה כבר נחלקו רבותינו הראשונים, וגם דעות גדולי הפוסקים האחרונים נפרדו בזה. והקרוב אלי לקיים את פסק **מרן הראשל"צ עט"ר הגאון רבנו עֹבַדיה יוסף זצוקללה"ה**, שאינו רשאי להמשיך לספור בברכה. וכן ראוי לנהוג, כדי שלא יכניס עצמו לספק ברכה לבטלה ח"ו.

ש - האם נשים חייבות בספירת העומר?

ת - נשים פטורות מספירת העומר, ועל כן אינן רשאיות לברך על מצוה זו.

ש - זקן או חולה שאינם יכולים לעמוד, האם רשאים לברך ספירת העומר בישיבה?

ת - אמנם לכתחילה צריך לברך ברכה זו מעומד, וסמכו רבותינו דרשה זו מתוך הכתוב "מהחל חרמש "בקמה" - אל תקרי בקמה אלא בקומה". מכל מקום, אין זה מעכב. ופשוט שזקן או חולה אשר קשה עליהם העמידה, שיכולים לברך ברכה זו בישיבה.

ש - מי שהתפלל תפילת ערבית יחיד והוא מסופק אם ספר את העומר, ובמשך כל אותו היום למחרת לא ספר, אם רשאי להמשיך בשאר הימים לספור בברכה?

ת - אמנם המפסיק יום אחד בספירה, אינו רשאי להמשיך לספור בברכה בשאר הימים, מכל מקום אם יש ספק שמא בכל זאת ספר באותו היום, ימשיך לספור בשאר ימים בברכה.

ש - מי ששכח לספור את העומר יום אחד, ונזכר למחרת בבין השמשות, האם רשאי לספור בלי ברכה כדי שיוכל להמשיך לספור בברכה בשאר הימים?

ת - אם נזכר בבין השמשות, כלומר עד 18 דקות מזמן שקיעת החמה, רשאי לספור בלא ברכה, ובשאר הימים ימשיך לספור בברכה.

הציפיה לגאולה

סעודת משיח שתיקן הבעש"ט הקדוש

סעודה שלישית בשביעי אחרון של פסח נקראת אצל הבעש"ט 'סעודת משיח'. "לסעודת היום באחרון של פסח היה סדר מיוחד... סדר זה בא בירושה, ביסודו, ממנהגי מורנו הבעש"ט כי באחרון של פסח מאיר גילוי הארת משיח". **הרבי הריי"צ** זיע"א מספר "בסעודה זו אצל הבעש"ט היה נהוג, שהדלת הייתה פתוחה לכול, וכל הנמצאים בבית הבעש"ט היו טועמים מסעודת אחרון של פסח".

המשיח רוקד עמנו

בסעודת משיח נהגו לשיר ניגונים מיוחדים מכל אחד ואחד מנשיאי החסידות, החל בבעש"ט ובמגיד ממזריטש. כמו-כן שרים את הניגון 'הופ קוזאק', של הסבא משפולי. הריי"צ היה מורה לצאת בריקוד, והיה קורא לו 'ריקוד המשיח'.

הרבי מליובאוויטש הסביר "את הביטוי 'ריקוד המשיח' אפשר לבאר בשתי דרכים ריקוד שיש לו שייכות והוא הקדמה למשיח. וגם ריקוד שהמשיח משתתף בו". והוסיף "לנו כדאי לבאר באופן השני, כלומר, שמשיח כבר נמצא איתנו והוא משתתף עמנו בריקוד שלו".

ישועה תחילה

מסופר על **האדמו"ר רבי חיים מצאנז** זיע"א שנכנסה אליו פעם אישה והתאוננה שרע ומר לה מאוד. ניחמה רבי חיים ואמר האמיני בה' יתברך ותבוא לך הישועה. השיבה האישה: הלוא בתורתנו נאמר להפך: תחילה "ויושע ה' ביום ההוא", ורק לאחר מכן "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". התפעל רבי חיים מאוד מתשובתה של האישה הפשוטה, והיה חוזר ומספר עליה בכל עת מצוא

להתכונן לשמחת הגאולה

שאלו פעם את **רבי חנוך גד מפילץ** זיע"א "מדוע הדרך של **הבעל שם טוב הקדוש** זיע"א היא להרבות לשמוח ולרקוד בכל הזדמנות, והלוא אנו שרויים בעומקה של הגלות המרה, עדיף לחכות עד שיבוא המשיח אז תהיה השעה ראויה לשמחה ולריקודים". השיב להם "כמו שהכוהנים צריכים ללמוד גם בזמן הזה את הלכות העבודה בבית המקדש, וזאת כדי שבביאת המשיח ובבניין בית המקדש יידעו כיצד לשרת בקודש. אף אנחנו כן עלינו לשמוח ולרקוד כבר בזמן הזה, כדי שבביאת המשיח נדע היטב את המלאכה"..

גאולה במהרה בימינו

בנו הקטן של **ה'סבא משפולי'** זיע"א התחיל לשאול את ארבע הקושיות בשולחן הסדר של אביו, ופתח בנוסח המקובל: "כאשר האב בא לביתו מבית הכנסת מקדשים מייד על היין". אך בנקודה זו עצר ולא המשיך. שאלו אביו מדוע אינו ממשיך, והילד ענה שעד כאן לימד אותו המלמד. אמר לו אביו שצריך להמשיך ולומר שממהרים לקדש כדי שהילדים לא יירדמו ויוכלו לשאול את ארבע הקושיות. למחרת העיר הצדיק למלמד על שלא לימד את הילד את ההמשך ואמר: "יש בזה רמז נשגב. אנחנו אומרים לקב"ה, שעליו לקדש מייד את עמו ולהביא את הגאולה, כדי שבניו לא יישנו בתרדמת הגלות".

להיפקד בבנים

ר' פישלי, אחד מחסידיו של רבי שלמה מרדומסק, היה חשוך ילדים, וכבר עברו תשע-עשרה שנים מאז נישואיו ועדיין לא נתברכו בני הזוג בילדים. פעם אחת בא החסיד אל רבו זמן מה קודם חג הפסח, וביקש ברכה לפרי בטן. הורה לו הצדיק להישאר אצלו לחג הפסח. ההוראה הפתיעה את החסיד, אבל מובן שמילא את הוראת רבו. במהלך הסדר אמר לו הרבי: "קרא-נא מה שכתוב בהגדה – 'כאן הבן שואל'... כאן אפשר לשאול ולבקש בן". הבין היהודי את הרמז ומיד פנה אל הרבי וביקש ברכה שייוולד לו בן. הרבי בירכו והברכה התגשמה.

גביע הזהב

פעם אחת בא **ה'חסד לאברהם' מרדומסק** זיע"א אל שולחן הסדר של **רבי חיים מצאנז** זיע"א ולהפתעתו ראה שרבו משתמש בגביע זהב העומד על טס זהב. הבחין רבי חיים בתמיהתו ואמר: "יהודי עשיר ועירי, ששכב על ערש דוויי, ביקש שיקנו לי את הגביע והטס כדי שאזכרנו בשעת הקידוש ואעשה לו טובה למעלה". כעבור שנה בא הרבי מרדומסק שנית לחג הפסח וראה כי רבי חיים חזר להשתמש בכוס זכוכית פשוטה, כפי שנהג תמיד. הסביר רבי חיים: "את כלי הזהב כבר משכנתי מזמן בעבור צורכי הצדקה, ואף שנותן המתנה בא אליי בחלום וביקש שאחזור לקדש על כוסו, מה אעשה שאין בידי כסף לפדות את המשכון, כי כל כסף שבא לידי אני מחלק לצדקה".

נס פסח בירושלים

בבית־הכנסת הישן, על־שם רבי יהודה החסיד, בעיר־העתיקה בירושלים — המכונה "החורבה" — היו נוהגים פעם לערוך קידוש בכל ליל־שבת והבדלה בצאתה. מנהג זה בוטל בגלל מעשה שהיה.

בירושלים חי מומר אחד, יהודי שהמיר את דתו והפך מוסלמי. הוא שנא מאוד את אחיו היהודים וחשש על כל הזדמנות להתנכל להם.

לקראת חג הפסח החליט הלה להעליל על כל היהודים עלילת דם. הוא ידע שמדי יום שישי, לפני הדלקת הנרות, מביא השמש לבית־הכנסת בקבוק יין אדום ומניחו בארון הקודש. עובדה זו הולידה במוחו האפל את תוכנית המזימה.

בליל שבת, לאחר שהיהודים עזבו את בית־הכנסת ובטרם איש לביתו לערוך את סעודת השבת, התגנב המומר לבית הכנסת. בצעדים מהירים ובטוחים פנה לעבר ארון־הקודש. אחרי דקות ספורות חמק מבית הכנסת כשבידו בקבוק יין אדום. בארון־הקודש השאיר בקבוק אחר, מלא אף הוא בנוזל אדום — דם!

שמח וטוב לב הגיע לביתו, כשהוא בטוח בהצלחתו. בעיני־רוחו כבר ראה את האסון הכבד שהמיט על היהודים, וגם את השכר ההגון שיעניק לו השליט הטורקי.

אך שומר ישראל לא ינום ולא יישן! בליל־שבת, בשעה שהכול נמו את שנתם, ראה השמש הזקן של בית־הכנסת בחלומו מחזה שהשאירו רועד מהתרגשות. איש זקן, בעל פנים מאירות, הופיע בחלומו וקרא לעברו: "קום! בית־הכנסת בוער! רוץ לכבות את הדליקה!".

החלום נראה היה כה מוחשי, עד שהשמש קפץ ממיטתו בבהלה ורץ במהירות לעבר בית הכנסת. שמחתו היתה רבה כשנוכח שבית הכנסת עומד יציב על תילו ואין זכר וסימן לשריפה כלשהי. "חלומות שווא ידברון", אמר בליבו. אך מכל־מקום החליט להיכנס לבית־הכנסת ולבדוק אם הכול כשורה. תחושה בלתי־ברורה בליבו לא הניחה לו לשוב מיד על עקביו.

השמש נכנס לבית־הכנסת הריק והדומם, הביט כה וכה, ונראה היה לו כי הכול עומד על מקומו. כשעמד כבר לעזוב את בית־הכנסת הבחין לפתע, כי הפרוכת של ארון־הקודש מוסטת קימעא. "מוזר", חלף הרהור במוחו. "הן אני עצמי יישרתי אותה בטרם נעלתי את שערי בית־הכנסת".

בצעדים מהירים ניגש אל ארון־הקודש ופתחו. הרגשת הקלה הציפה את ליבו. ברוך־השם, כל ספרי התורה נמצאים במקומם, כמי שהשאירם ביום האתמול. "ישתם דמיונותיי", חשב השמש וכבר רצה לסגור את הארון, כאשר נפל מבטו על בקבוק היין. מבלי־משים נטל את הבקבוק בידו, חלץ את הפקק

אימה נוראה שיתקה את איבריו. מהבקבוק שהיה אמור להכיל יין לקידוש ולהבדלה נדף ריח מחריד של דם!

הרבנות והמועצה הדתית
באר שבע

הודעה חשובה

הרינו מודיעים לציבור תושבי באר-שבע כי
משרדי הרבנות והמועצה הדתית
ברח' התלמוד 8 באר-שבע

יפתחו לקהל

למתן שירותי הדת
ביום שני כג' ניסן תשפ"א (5.4.20)

בברכה
יהושע (שוקי) דמרי
ממונה המועצה הדתית

הרבנות והמועצה הדתית באר שבע
לשכת רב העיר

לשאלת רבים !

אין להשתמש בחמץ או בתערובת חמץ
או להוציא כלים של החמץ
עד למוצאי החג (ערב המימונה)
כא' ניסן תשפ"א (3.4.21) לפני השעה 20:00

ועלינו להזהיר

כי כל המשתמש לפני הזמן
הנז"ל עובר על
"חמץ שעבר עליו הפסח
ואסור בהנאה".

קניית מוצרי מזון לאחר הפסח

לאחר הפסח יש לקנות מוצרי מזון
אך ורק במקומות שמכרו את החמץ
שברשותם לפני הפסח לגוי
באמצעות הרבנות באר-שבע

בחושיו הבריאים הבין השמש כי נרקמת כאן איזו עלילה נוראה. הוא סילק את הבקבוק ורץ

במהירות לביתו להביא בקבוק אחר של יין, אותו הניח בארון־הקודש כהרגלו. עתה שב לביתו רגוע.

בשבת בבוקר, בשעה שציבור המתפללים עמד בעיצומה של קריאת התורה, נשמע שאון מוזר מכיוון הכניסה לבית־הכנסת. לפתע התפרץ המומר לבית־הכנסת ובעיקבותיו פלוגת חיילים מזויינים בלוויית השליט המקומי.

חרדה אחזה בכל הקהל. השליט ציווה על המתפללים לא לזוז איש ממקומו, ולחייליו הורה לערוך חיפוש מדוקדק בכל בית־הכנסת. תוך כדי החיפוש הוביל המומר את החיילים לעבר ארון־הקודש וכשנפתח — שלף במהירות את בקבוק היין וקרא בתרועת ניצחון: "הנה! זהו הדם שבו משתמשים היהודים למטרותיהם האפילות!"

השליט נטל את הבקבוק, חלץ את הפקק והריח. ארשת תימהון נראתה על פניו. הוא משך בכתפיו והחזיר את הבקבוק למומר כאינו מבין מה הלה רוצה ממנו.

המומר הריח אף הוא. אין ספק, הבקבוק הדיף ריח טוב של יין טרי. פניו חוורו, ברכיו פקו. "אני לא מבין, לא מבין", מלמלו שפתיו.

השליט הביט בו בעיניים שאינן מבשרות טובות. "אני דורש ממך הסבר על מה שקורה כאן", הרעים עליו בקולו. המומר נפל לרגלי השליט והתחנן על נפשו. "רציתי קצת להתל ביהודים הכופרים, אבל אלוקיהם עשה להם נסי", ייבב.

"איזו עלילה שפלה טפלת על היהודים!", רתח השליט מזעם. "שמת אותי ללעג ולקלס לעיני כול! תלו מייד את בן הבליעל", פקד על חייליו.

השליט התנצל באוזני ציבור המתפללים על ההתנפלות הגסה. הוא הבטיח שיותר לא יילך שולל אחר דברי עלילה. אם יבוא מישהו שידבר סרה ביהודים — יותז ראשו בלי חקירות ודרישות. כפיצוי על הצער והבזיון שגרם ליהודים, פטר את כל הקהילה מתשלום מיסים למשך כל השנה הקרובה.

במוצאי אותה שבת לא נערכה הבדלה בבית הכנסת. בקבוק היין הפך לייך־נסך לאחר שנגע בו ידי הגויים. כשסיפר השמש לרב על הדרך הפלאית שבאמצעותה שמר הקב"ה על צאן מרעיתו, תיקן הרב תקנה ששוב לא יכניסו לבית־הכנסת יין כלל. מאז לא עשו עוד לא קידוש ולא הבדלה בבית־הכנסת.

יהודי ירושלים ידעו לספר עוד שנים רבות, כיצד בא רבי יהודה החסיד אל השמש הזקן בחלום, כדי להתריע על האסון ולהציל את הקהילה היהודית מכליה.

לעילוי נשמת
הרב **יוסף שלמה טריקי** זצ"ל
בר עליה ז"ל
והרבנית **רחל טריקי** ע"ה
בת סימי ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

* תוכן המודעות באחריות המפרסמים בלבד. ט.ל.ח